

JUDr. PAVEL BLAŽEK, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne 09. 05. 2013
Čj. 222/2013-OD-SPZ/2

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obv. J. K., a M. K. – stížnost pro porušení zákona

Příloha:- vyšetřovací spis Policie ČR – Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje – SKPV – Odboru obecné kriminality, č. j. KRPU-12499/TČ-2011-040070-NI
(nyní vedeno u Generální inspekce bezpečnostních sborů, 13. oddělení v Ústí nad Labem pod č. j. GI-TC-134/2013) – 1 šanon

Podle § 266 odst. 1 tr. ř. podávám ve prospěch obviněných J. K a M. K.,

stížnost pro porušení zákona

proti usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Teplicích ze dne 1. 8. 2012, č. j. 1 ZT 297/2012 – 11, jímž byla jako nedůvodná podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítnuta společná stížnost obou obviněných ze dne 13. 7. 2012, směřující proti usnesení policejního orgánu Policie ČR – Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje – SKPV – Odboru obecné kriminality (*dále jen „policejní orgán“*) ze dne 11. 7. 2012, č. j. KRPU-12499-54/TČ-2011-040071-NI, kterým bylo podle § 160 odst. 1 tr. ř. zahájeno jejich trestní stíhání.

Usnesením policejního orgánu ze dne 11. 7. 2012, č. j. KRPU-12499-54/TČ-2011-040071-NI, bylo podle § 160 odst. 1 tr. ř. zahájeno trestní stíhání J. K. a M. K.

- 1. pro zločin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku**, jehož se měli **oba obvinění** dopustit tím, že v přesně nezjištěné době, nejméně však od 1. 6. 2004 v místě trvalého bydliště, v bytě ul. Š. .... v obci K., do srpna 2007 poškozenou M. K., do července 2010 poškozenou K. K., a od července 2010 do 6. 5. 2011 poškozenou L. K., oba obvinění fyzicky a psychicky týrali tím, že je z naprosto malicherných důvodů, jako za špatně provedené domácí práce či výsledky ve škole, nepřiměřeně fyzicky trestali bitím, jak holýma rukama, kopanci, kousáním, tak za pomoci různých předmětů, a to po celém těle, čímž poškozeným způsobovali

hematomy s přesně neustanovenou dobou léčení, přičemž z důvodu zakrytí následků svého jednání neposílali poškozené do školy či používali kosmetické přípravky k zamaskování modřin. Konkrétně v období let 1998 a 1999, kdy poškozená K. K. navštěvovala 6. třídu základní školy, poté, co obviněná zjistila, že si její dcera přepsala známku v žákovské knížce, za což obdržela dvojku z chování, ji fyzicky napadla takovým způsobem, že o ni přelomila vařečku a způsobila jí hematoma pod okem. Dále v období jara až léta 2009, poté, co obviněný poškozenou K. K. vyhazoval z domu, byla K. napadena v koupelně obviněnou, kde jí vrazila facku; následně se k obviněné přidal i obviněný, který poškozenou (K.) srazil nezjištěným způsobem na zem, kde ji obviněná držela pod krkem a obviněný ji tloukl gumovou hadicí po celém těle a oba na poškozenou (K.) křičeli „krávo debilní, střevo, nevíš, co je život“. Po napadení nechali poškozenou (K.) ležet na zemi v koupelně, aniž by se zajímali o její zdravotní stav. Svým jednáním způsobili poškozené (K.) bližší nezjištěné zranění, neboť ta ze strachu z obviněných nevyhledala lékařské ošetření. Svou nejmladší dceru poškozenou L. K. pak (*oba obvinění*) uráželi sprostými výrazy, ponižovali a bili ji po celém těle, jak holýma rukama, tak za pomoci předmětů, čímž jí způsobovali drobná zranění ve formě hematomů, přičemž výsledkem jejich jednání bylo sebepoškozování poškozené (L.) a její pokus o sebevraždu, což si vyžádalo vyhledání odborné pomoci dětského psychiatra.

2. **pro zločin pohlavního zneužití podle 187 odst. 1, 2 tr. zákoníku**, jehož se měl **obviněný K. sám** dopustit tím, že v přesně nezjištěném čase v lednu 2011 v obci L. v domě .... v ulici R. šel do sklepních prostor domu se svou dcerou L. K., pro brambory, ve sklepě ji začal osahávat přes oblečení na prsou, čehož se L. zalekla, utekla a událost oznámila své matce M. K., která jí odmítla uvěřit.
3. **pro trestný čin pohlavního zneužívání podle § 243 tr. zákona** (*zde i v dalším textu míněn zákon č. 140/1961 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2009*), **jehož se měla dopustit obv. M. K., a pro trestné činy pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, 2 tr. zákona, pohlavního zneužívání podle § 243 tr. zákona a znásilnění § 241 odst. 1, 2 tr. zákona, jichž se měl dopustit obv. J. K.**, a to tím, že obviněný J. K. v době od prosince 1996 do srpna 2006 donutil svou dceru poškozenou M. K., nejčastěji v místě jejich trvalého bydliště v ... čp. ... v obci K., okres T., a nejméně v jednom případě v motorovém vozidle na bližší neurčeném místě na cestě z obce M. do obce K. u T. k bližší nezjištěnému počtu pohlavních styků ve formě felace a nejméně dvakrát k souloži, a to křikem, nadávkami a hrozbou následného bití, pokud poškozená (M.) neuposlechne. Konkrétně v přesně nezjištěném čase od prosince 1996 do 31. 12. 1999 šel obviněný K. s poškozenou (M.) opravit jízdní kolo do sklepa v domě jejich bydliště, kde se po zabouchnutí dveří obviněný K. svlékl a křikem a tlačáním hlavy k rozkroku donutil poškozenou (M.) k felaci, což poškozená (M.) ze strachu z obviněného učinila. Ve stejném období, když se obviněný K. vracel s poškozenou (M.) motorovým vozidlem značky W. žluté barvy z obce M. do obce K., odbočil v katastru obce Ch. na polní cestu a po zastavení přikázal poškozené (M.), aby si přesedla na sedadlo spolujezdce a zde jí následně křikem nutil i přes její pláč k sání jeho pohlavního údu až do jeho vyvrcholení.

Dále v období léta roku 2001 si poškozenou (M.) zavolal z ulice, kde si hrála s kamarády, do jimi obývaného bytu, v jehož obývacím pokoji již obviněný stál se staženými trenkami a se ztopořeným penisem a i přes prvotní odmítnutí donutil poškozenou (M.) křikem, držením za hlavu a tlačáním její hlavy do svého rozkroku k sání jeho pohlavního údu až do jeho vyvrcholení.

Dále v přesně nezjištěné době od 6. 9. 2001 do 6. 9. 2004, na stejné adrese v nočních hodinách v obývacím pokoji předmětného bytu si obviněný zavolal svou dceru poškozenou M. K. k sobě, následně ji donutil slovy „dělej, svlíkni se, drž hubu a neřvi“ svléknout si oblečení od pasu dolů, lehnout si na záda a roztáhnout nohy, což poškozená (M.) ze strachu z obviněného učinila. Poté za současného pláče poškozené a přes její bolest s ní obviněný souložil, kdy k vyvrcholení obviněného došlo mimo pohlavní orgány poškozené. Ve stejném období v přesně nezjištěném čase přišel obviněný K. v nočních hodinách do ložnice, kde poškozená (M.) spala, přistoupil k její posteli, roztáhl jí nohy, vyhrnul noční košili a začal ji lízat na přirození, čímž ji vzbudil a přičemž byl vyrušen obviněnou (K.), které následně sdělil, že šel pouze přikrýt děti.

Dále ve stejném období si obviněný zavolal poškozenou (M.) k sobě do ložnice jejich bytu, ve kterém se v tu dobu nacházely i další dvě sestry (této) poškozené nezl. K. K. a nezl. L. K. V ložnici ležel obviněný společně se svou manželkou obviněnou M. K., matkou poškozené, přičemž oba byli nazí. Zde přikázal obviněný poškozené (M.), aby lízala své matce přirození, což poškozená učinila. Matka (obviněná K.) se tomuto jednání nijak nebránila, naopak si činnost své dcery (M.) užívala. Poté obviněný rozkázal své dceři (M.), aby mu sála pohlavní úd, což opět poškozená učinila, mezitím co obviněný uspokojoval svou ženu obviněnou M. K. lízáním jejího přirození.

Písemné vyhotovení tohoto usnesení bylo obviněným J. K. a M. K. doručeno do vlastních rukou shodně dne 13. 7. 2012, přičemž obsahuje i řádné zákonné poučení o tom, že ve vztahu k oběma obviněným je podle § 36 odst. 3 tr. ř. dán důvod nutné obhajoby a že podle § 33 odst. 1 tr. ř. si mohou obhájce sami zvolit, s tím, že pokud tak do dvou dnů od doručení usnesení neučiní, bude jim obhájce ustanoven.

Již dne 16. 7. 2012 zaslali obvinění J. K. a M. K. policejnímu orgánu doporučeným dopisem společné podání, datované dnem 13. 7. 2012, jež je svým obsahem nepochybně stížností proti jeho usnesení ze dne 11. 7. 2012 o zahájení jejich trestního stíhání. Kromě toho ale toto podání též obsahuje i sdělení obviněných v tom smyslu, že na zvolení si obhájce nemají dostatek peněz; je tedy fakticky také projevem jejich vůle si obhájce nezvolit.

S přípisem ze dne 24. 7. 2012 policejní orgán toto podání předložil Okresnímu státnímu zastupitelství v Teplicích.

Usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Teplicích ze dne 1. 8. 2012, č. j. 1 ZT 297/2012 – 11, pak byla tato společná stížnost obviněných J. K. a M. K. jako nedůvodná podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítnuta.

Teprve opatřením soudce Okresního soudu v Teplicích ze dne 17. 8. 2012, č. j. 30 Nt 692/2012 – 12, byla obv. J. K. jako obhájkyň ustanovena advokátka Mgr. Z. S., a dalším opatřením téhož soudce ze dne 17. 8. 2012, č. j. 30 Nt 692/2012 – 13, byl obv. M. K. jako obhájce ustanoven advokát JUDr. R. S. Písemné vyhotovení usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání pak bylo oběma advokátům doručeno shodně dne 5. 9. 2012.

Poté, co bylo dne 5. 9. 2012 usnesení policejního orgánu ze dne 11. 7. 2012, č. j. KRPU-12499-54/TČ-2011-040071-NI, jímž bylo podle § 160 odst. 1 tr. ř. zahájeno trestní stíhání J. K. a M. K. pro výše uvedené trestné činy, doručeno obhájcům obou obviněných, podali oba obhájci za obviněné proti tomuto usnesení stížnosti; konkrétně obhájkyň obv. J. K., advokátka Mgr. Z. S., tak učinila podáním ze dne 7. 9. 2012, jež bylo k poštovní přepravě

podáno téhož dne, s tím, že stížnost bude do 10 dnů odůvodněna; písemné odůvodnění stížnosti, datované dnem 17. 9. 2012, pak také bylo téhož dne podáno k poštovní přepravě. Obdobně obhájce obv. M. K., advokát JUDr. R. S., sepsal za tuto obviněnou dne 7. 9. 2012 odůvodněnou stížnost, jež také byla téhož dne podána k poštovní přepravě.

Tyto oběma advokáty podané stížnosti předložil policejní orgán Okresnímu státnímu zastupitelství v Teplicích (včetně vyšetřovacího spisu) s přípisem ze dne 19. 9. 2012; odůvodnění stížnosti obv. M. K. mu pak předložil dodatečně s přípisem ze dne 20. 9. 2012.

Přípisem ze dne 21. 9. 2012, č. j. 1 ZT 297/2012 – 17, pak státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Teplicích policejnímu orgánu sdělil, že „o stížnostech obou obviněných již bylo rozhodnuto dne 1. 8. 2012 a v daném případě obhájci obviněných nemají samostatná odvolací práva a tedy o jejich stížnostech není možno rozhodovat“; obsahově obdobné přípisy ze dne 2. 10. 2012, č. j. 1 ZT 297/2012 – 20, pak státní zástupce následně zaslal i oběma advokátům a opětovně i policejnímu orgánu.

Usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Teplicích ze dne 1. 8. 2012, č. j. 1 ZT 297/2012 – 11, jímž byla podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. jako nedůvodná zamítnuta společná stížnost obou obviněných ze dne 13. 7. 2012, směřující proti usnesení policejního orgánu Policie ČR – Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje – SKPV – Odboru obecné kriminality ze dne 11. 7. 2012, č. j. KRPU-12499-54/TČ-2011-040071-NI, byl v neprospěch obviněných J. K. a M. K. porušen zákon, a to v ustanoveních § 147 odst. 1 tr. ř. a § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř., a v řízení, jež jeho vydání předcházelo, pak rovněž v ustanoveních § 160 odst. 2 tr. ř., § 143 odst. 1 tr. ř. a § 146 odst. 2 písm. a) tr. ř.

Vzhledem k tomu, že oba obvinění jsou stíháni pro trestné činy, na které zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice převyšuje pět let, musí mít podle § 36 odst. 3 tr. ř. obhájce už v přípravném řízení.

Podle § 160 odst. 2 tr. ř. je třeba opis usnesení o zahájení trestního stíhání doručit obviněnému nejpozději na počátku prvního výsledku a do 48 hodin státnímu zástupci a obhájci; u obhájce počíná lhůta k doručení běžet od jeho svolení nebo ustanovení (logicky tedy od momentu, kdy se policejní orgán o svolení nebo ustanovení konkrétního obhájce relevantním způsobem dozví).

Podle § 143 odst. 1 tr. ř. se stížnost podává u orgánu, proti jehož usnesení stížnost směřuje, a to do tří dnů od oznámení usnesení (§ 137 tr. ř.); jestliže se usnesení oznamuje jak obviněnému, tak i jeho zákonnému zástupci nebo obhájci, běží lhůta od toho oznámení, které bylo provedeno nejpozději.

Podle § 146 odst. 2 písm. a) tr. ř. platí, že jestliže lhůta k podání stížnosti již všem oprávněným osobám uplynula a stížnosti nebylo vyhověno podle odstavce 1 (tzv. autoremedura) předloží policejní orgán věc k rozhodnutí státnímu zástupci, který vykonává nad přípravným řízením dozor, a jde-li o stížnost proti usnesení, k němuž tento státní zástupce dal souhlas nebo pokyn, jeho prostřednictvím nadřízenému státnímu zástupci.

Podle § 147 odst. 1 tr. ř. při rozhodování o stížnosti přezkoumá nadřízený orgán

- a) správnost všech výroků napadeného usnesení, proti nimž může stěžovatel podat stížnost, a
- b) řízení předcházející napadenému usnesení.

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. nadřízený orgán stížnost zamítne, není-li důvodná.

Jak již bylo zmíněno, byl v trestní věci obv. J. K. a M. K. dán od samého počátku důvod nutné obhajoby podle § 36 odst. 3 tr. ř.

Policejní orgán tedy byl povinen doručit usnesení o zahájení trestního stíhání také jejich obhájcům. O tom, že musí mít obhájce, ostatně byli oba obvinění v souladu se zákonem v usnesení ze dne 11. 7. 2012 poučeni; ke zvolení obhájce jim byla stanovena lhůta dvou dnů od doručení usnesení o zahájení trestního stíhání s tím, že pokud ke zvolení obhájce nedojde, bude jim ustanoven.

Obvinění si v dané lhůtě (a ani později) obhájce sami nezvolili; Ti jim byli ustanoveni až výše citovanými opatřeními soudce Okresního soudu v Teplicích ze dne 17. 8. 2012. Usnesení o zahájení trestního stíhání bylo oběma obhájcům doručeno shodně dne 5. 9. 2012, přičemž teprve tímto momentem započal běh stížnostních lhůt proti usnesení policejního orgánu ze dne 11. 7. 2012. Oba obhájci proti tomuto usnesení podali stížnosti shodně dne 7. 9. 2012, tedy nepochybně včas.

Skutečností je, že policejní orgán předložil věc státnímu zástupci k rozhodnutí o společné stížnosti samotných obviněných proti usnesení o zahájení trestního stíhání již s přípisem ze dne 24. 7. 2012, tedy aniž by vyčkal jeho oznámení všem oprávněným osobám, jmenovitě obhájcům obou obviněných (v dané době ostatně obvinění ještě ani obhájce neměli).

Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Teplicích pak skutečnost, že usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání obv. J. K. a M. K. nejenže nebylo jejich obhájcům doručeno, ale že dosud ani obhájce nemají, přestože je podle zákona mít musí, zjevně vůbec nereflektoval a usnesením ze dne 1. 8. 2012, č. j. 1 ZT 297/2012 – 11, jejich stížnost jako nedůvodnou podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl.

Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Teplicích navíc nereflektoval ani skutečnost, že vyšetřování je vedeno věcně nepřislušným policejním orgánem; vzhledem k tomu, že obv. M. K. byla zaměstnankyní České republiky, zařazenou k výkonu práce v Policii České republiky (je zaměstnána jako uklízečka u Policie ČR – Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, územního odboru Teplice, přičemž tato skutečnost byla v době rozhodování státního zástupce ze spisového materiálu patrna), totiž podle § 161 odst. 3 tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2012, přísluší v dané věci konat vyšetřování Generální inspekci bezpečnostních sborů; v návaznosti na to pak je podle § 10 odst. 1 vyhlášky č. 23/1994 Sb., o jednacím řádu státního zastupitelství, zřízení poboček některých státních zastupitelství a podrobnostech o úkonech prováděných právními čekateli, ve znění pozdějších předpisů, k výkonu dozoru nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení trestním dána věcná příslušnost státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem.

Napadeným rozhodnutím státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Teplicích tedy bylo zkráceno právo obv. J. K. a M. K. na obhajobu, a to jmenovitě v tom smyslu, že jim bylo fakticky znemožněno, aby byl řádný opravný prostředek, k němuž je zákon opravňuje, zpracován, resp. odůvodněn kvalifikovaným právním zástupcem.

S ohledem na to, že k vedení vyšetřování je zřejmě věcně příslušná Generální inspekce bezpečnostních sborů, dávám ke zvážení, zda zrušit jen usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Teplicích ze dne 1. 8. 2012, č. j. 1 ZT 297/2012 – 11 a věc podle § 270 odst. 1 tr. ř. přikázat k novému projednání a rozhodnutí jmenovanému státnímu zastupitelství anebo zda zrušit také usnesení policejního orgánu Policie ČR – Krajského

ředitelství policie Ústeckého kraje – SKPV – Odboru obecné kriminality ze dne 11. 7. 2012, č. j. KRPU-12499-54/TČ-2011-040071-NI a věc pak dle § 270 odst. 3 tr. ř. přikázat k novému projednání a rozhodnutí přímo Generální inspekci bezpečnostních sborů.

Ze shora rozvedených důvodů tedy **n a v r h u j i**, aby Nejvyšší soud České republiky

1. podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Teplicích ze dne 1. 8. 2012, č. j. 1 ZT 297/2012 – 11, jímž byla podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítnuta stížnost obv. J. K. a M. K. proti usnesení policejního orgánu Policie ČR – Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje – SKPV – Odboru obecné kriminality ze dne 11. 7. 2012, č. j. KRPU-12499-54/TČ-2011-040071-NI, kterým bylo podle § 160 odst. 1 tr. ř. zahájeno jejich trestní stíhání, byl v neprospěch těchto obviněných porušen zákon, a to v ustanoveních § 147 odst. 1 tr. ř. a § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř., a v řízení, jež jeho vydání předcházelo, pak rovněž v ustanoveních § 160 odst. 2 tr. ř., § 143 odst. 1 tr. ř. a § 146 odst. 2 písm. a) tr. ř.;
2. podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadené usnesení státního zástupce zrušil a současně zrušil také další rozhodnutí na zrušená usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a
3. a dále aby postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř. a věc přikázal Okresním státním zastupitelství v Teplicích k novému projednání a rozhodnutí anebo

aby postupoval podle § 270 odst. 3 tr. ř. a věc přikázal Generální inspekci bezpečnostních sborů, 13. oddělení v Ústí nad Labem k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [3 Tz 28/2013](#)